**BRUNO FERRERO**

**Cântecul unui greier**

(Istorioare pentru suflet)

Traducerea din limba italiană:

Simona Ştefana Zetea

**Greierele şi moneda**

Un înţelept indian avea un prieten bun care locuia la Milano. Se cunoscuseră în India, unde italianul fusese într-o călătorie împreună cu familia sa Indianul făcuse pe ghidul pentru italieni, ducându-i să vadă cele mai frumoase locuri din ţara sa.

Fiindu-i recunoscător pentru aceasta, milanezul nostru l-a invitat pe indian la el acasă. Dorea să-i răsplătească purtarea de grijă şi să-i prezinte oraşul său. Indianul nu prea dorea să meargă acolo, dar până la urmă cedă la insistenţele prietenului său italian şi, într-o bună zi, ajunse cu un avion la Malpensa.

În ziua următoare, milanezul şi indianul se plimbau împreună prin centrul oraşului. Indianul – cu chipul său smead, cu barba sa neagră şi turbanul galben – atrăgea privirile trecătorilor, iar milanezul nostru umbla mândru alături de prietenul său atât de exotic.

La un moment dat, în Piaţa San Babila, indianul se opri dintr-odată şi spuse:

— Auzi şi tu ce aud eu?

Puţin descumpănit, milanezul nostru îşi ciuli cât putu urechea, recunoscând că nu auzea nimic altceva decât zgomotul puternic al traficului din oraş.

— Undeva pe aproape este un greier care cântă, continuă, sigur pe sine indianul.

— Te înşeli, replică milanezul. Eu nu aud altceva decât rumoarea obişnuită a oraşului. Şi apoi, doar nu-ţi închipui că sunt greieri pe aici.

— Nu mă înşel. Aud cântecul unui greier, insistă indianul şi se apucă, hotărât, să caute printre frunzele unor arbuşti rătăciţi în acel loc.

După câteva momente, îi arătă prietenului său, care îl privea sceptic, o mică insectă, un minunat greier cântător care căuta să se ascundă scârţâind ceva spre cei care îi tulburaseră concertul.

— Ai văzut că era un greier? zise indianul.

— Aşa este, recunoscu milanezul. Voi, indienii, aveţi auzul mult

mai fin decât noi, albii.

— De astă dată tu te înşeli, spuse zâmbind înţeleptul indian. ia uite…

Spunând acestea, indianul scoase din buzunar o monedă şi, prefăcându-se că-i scapă, o lăsă să cadă pe trotuar.

De îndată, câteva persoane întoarseră capul.

— Ai văzut? mai spuse indianul. Moneda asta a produs un clinchet mai subţire şi mai slab decât cântecul greierelui. Ai observat însă câţi albi au auzit-o?

*Aceste povestioare pe care le ofer în cele ce urmează se aseamănă cântecului unui greier într-un oraş. Ele doresc doar să ne reţină o clipă atenţia asupra acelor glasuri pe care am uitat să le ascultăm. Acele glasuri şi cântece pe care le avem înăuntrul nostru şi care ne vorbesc despre cerul albastru şi aerul curat, despre vis şi bătaia inimii, despre dorinţa de a ne îmbrăţişa şi de a plânge împreună, despre un Dumnezeu plin de îndurare care a venit la noi pentru a ne cere să îl lăsăm să ne mântuiască.*

**Pentru cine?**

O poveste ebraică spune că, într-o seară – după ce petrecuse întreaga zi cercetând cărţile profetice de demult – un rabin înţelept şi cu frica lui Dumnezeu s-a hotărât să iasă la plimbare pentru a se relaxa.

Pe când mergea cu pasul rar pe o stradă liniştită, a întâlnit un gardian care se preumbla cu paşi mari şi hotărâţi, înainte şi înapoi, pe lângă gardul unei reşedinţe impunătoare.

— Pentru cine patrulezi dumneata? întrebă rabinul nostru, plin de curiozitate.

Gardianul rosti numele patronului său. Apoi îl întrebă la rându-i pe rabin:

— Dar dumneata pentru cine umbli?

Povestea spune că această întrebare s-a întipărit adânc în inima rabinului nostru.

*Dar noi pentru cine umblăm oare? Cui îi oferim noi paşii şi toată strădania zilei de azi? Pentru cine trăim?*

*Nu putem vieţui decât pentru cineva anume. Să-i invocăm azi la fiece pas numele. Vom avea o zi mai uşoară ca oricând.*

**Profesorul şi vâslaşul**

Într-o bună zi, unul dintre cei mai mari profesori universitari,

candidat la Premiul Nobel şi renumit în întreaga lume, ajunse pe malul unui lac. Ceru unui vâslaş să-l plimbe un pic pe lac cu barca sa. Omul nostru îi făcu pe plac. Când se îndepărtară de mai, profesorul începu să-l întrebe:

— Dumneata ştii istorie?

— Nu.

— Atunci un sfert din viaţa dumitale este pierdut. Dar astronomie?

— Nu.

— Atunci jumătate din viaţa dumitale este pierdută. Poate filosofie?

— Nu.

— Atunci trei sferturi din viaţa dumitale sunt pierdute.

Dintr-odată se iscă o înfricoşătoare furtună. În mijlocul lacului, bărcuţa era purtată încoace şi încolo, de parcă era o coajă de nucă. Strigând tare, pentru a acoperi urletul furtunii, vâslaşul nostru îl întrebă pe profesor:

— Dumneavoastră ştiţi înota?

— Nu, răspunse acesta.

— Atunci, *întreaga* dumneavoastră viaţă este pierdută.

*Sunt atâtea căi – în genere frumoase şi atrăgătoare – care ne duc la moarte. Calea vieţii este numai una. Aceea a lui Dumnezeu. Să nu pierdem nicicând din vedere ceea ce este cu adevărat esenţial.*

**Ţânţarii**

O mamă tânără, înarmată cu o paletă de vânat muşte, încerca să prindă un ţânţar mare care zbura prin casă.

Alessio, băieţelul ei de trei ani şi jumătate, o prinse pe mamă de fustă şi strigă:

— Lasă-l să trăiască!

— Dar de ce? Ştii doar că ne muşcă.

— Dar ne ţine tovărăşie.

*Cel mai de preţ diamant din lume părea la început distrus, pentru că purta pe suprafaţa sa o crăpătură. Cel căruia îi aparţinea hotărâse să-l taie şi să facă din el nişte simple diamante industriale; însă un om priceput l-a încrustat cu multă răbdare, muncind timp îndelungat, astfel încât a preschimbat acea crăpătură într-un minunat trandafir pe care astăzi toată lumea îl admiră încrustat pe diamant.*

*Viaţa este plină de surprize. Sunt zile bune şi mai puţin bune. Dăm*

*de probleme şi dificultăţi care ne produc suferinţă. Dar acestea ne ţin treji şi, adesea, ne determină să dăm ce avem mai bun în noi.*

**Ofranda** într-o biserică africană, la liturghie, în momentul aducerii darurilor, cei care erau responsabili cu adunarea acestora treceau printre oameni cu un coş mare de nuiele, unul dintr-acelea care sunt folosite la strângerea maniocului.

În ultima bancă din biserică stătea un băieţandru care privea gânditor la coşul purtat printre oameni. Suspină înţelegând că nu avea absolut nimic de oferit Domnului.

Coşul ajunse în dreptul său.

Atunci, spre uimirea tuturor credincioşilor, băiatul se aşeză el însuşi în coş, spunând:

— Singurul lucru ce-l am, i-l ofer Domnului.

*„Vă îndemn deci, fraţilor, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfăţişaţi trupurile voastre cape o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea spirituală”.*

*(Epistola Sfântului Paul către Romani 12, 1).*

**Petrecerea de la castel**

Sătucul de la poalele castelului fu trezit în zori de glasul crainicului castelanului care dădea citire în piaţă unei vestiri.

— Preaiubitul nostru stăpân îi cheamă pe toţi bunii şi credincioşii săi supuşi să ia parte la petrecerea prilejuită de sărbătorirea zilei sale de naştere. Pentru fiecare se va pregăti un dar. Stăpânul cere însă la rându-i tuturor a să-i dea o mână de ajutor: să binevoiască aceia care vor veni la petrecere să aducă acolo nişte apă ca să umplem puţul castelului, de acum secat…

Crainicul reluă de mai multe ori vestirea, apoi întoarse spatele mulţimii şi, însoţit de gărzi, o porni spre castel.

În sat se răspândiră de îndată diverse zvonuri.

— Vai, tot tiran a rămas! Are destule slugi ca să poată să-i umple puţul… Eu voi duce o ulcică de apă: să-i ajungă!

— Ba nu, el a fost mereu bun şi milostiv! De aceea, eu voi duce un butoiaş!

— Ba eu doar un… degetar!

— Iar eu un butoi!

În dimineaţa petrecerii, pe drumul care urca spre castel se putea vedea un straniu alai. Unii împingeau din răsputeri butoaie mari sau gâfâiau cărând vedre mari pline cu apă. Alţii, luându-şi în râs tovarăşii

de drum, duceau pe tăvi carafe mici sau ulcele cu apă.

Alaiul intră astfel în curtea castelului. Fiecare goli apa adusă în puţul castelului, lăsând într-un ungher vasul în care o adusese, îndreptându-se apoi plin de bucurie înspre sala unde avea să aibă loc ospăţul.

Fripturi şi vinuri, dansuri şi cântece se înlănţuiau fără încetare, până când, spre seară, stăpânul castelului le aduse tuturor a mulţumire cu vorbe meşteşugite şi se retrase în odăile sale.

— Şi darul făgăduit? mormăiră unii, supăraţi şi dezamăgiţi.

Alţii vădeau, dimpotrivă, o bucurie deplină:

— Stăpânul nostru ne-a dăruit cea mai minunată petrecere!

Înainte de a pleca, fiecare trecu să-şi ia înapoi vasul în care adusese apa. Atunci izbucniră strigăte care iute se transformară într-o rumoare care cuprindea şi exclamaţii de bucurie şi urlete de mânie.

Vasele fuseseră umplute până la gură cu bani de aur!

— Ah, dacă aş.fi adus mai multă apă…

*„Daţi şi vi se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată şi cu vârf, căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceeaşi vi se va măsura”.*

*(Luca 6, 38).*

**Cele trei pipe**

Un bătrân înţelept indian îi dădea următorul sfat câte unui tânăr necugetat din tribul său: Atunci când te-ai înfuriat tare pe cineva care te-a ofensat adânc şi ai vrea de-a dreptul să-l omori ca să-ţi speli ruşinea, înainte de a săvârşi ce ţi-ai pus în minte, aşază-te, îndesă bine o pipă cu tutun şi fumeaz-o.

După ce vei fi terminat «prima pipă», îţi vei da seama că până la urmă moartea este o pedeapsă prea grea pentru vina lui. Te vei gândi atunci să te duci să-i tragi măcar o mamă de bătaie să te ţină minte.

Înainte însă de a lua bâta în mână, aşază-te, îndesă bine «a doua pipă» cu tutun şi fumeaz-o până la capăt. La urmă, vei înţelege că ar fi de ajuns în loc de cotonogeală câteva insulte grele şi pipărate.

Dar totuşi, înainte de a te duce să-l insulţi pe acela care te-a ofensat, aşază-te, îndesă bine cu tutun şi «a treia pipă», fumeaz-o şi, când vei fi terminat, nu vei putea să ai chef de altceva decât să mergi să te împaci cu acel om”.

*Călugărilor dintr-o mănăstire le era foarte greu să se înţeleagă unii cu alţii. Adesea se luau la ceartă, fie şi din nimicuri. Chemară de*

*aceea în mijlocul lor un îndrumător spiritual care susţinea că deţinea o tehnică sigură pentru stabilirea armoniei şi păcii în orice comunitate. Îndrumătorul le descoperi astfel taina:*

*— De câte ori eşti lângă fratele tău sau chiar ai ceva împotriva fratelui tău, trebuie să-ţi spui: mă îndrept spre moarte şi fratele meu la fel. Dacă te vei gândi cu adevărat la aceasta, orice amărăciune va dispărea.*

**Father Forgets**

Ascultă, fiul meu… Îţi spun toate acestea în vreme ce dormi ţinându-ţi mânuţa sub obraz şi având cârlionţii blonzi răvăşiţi pe frunte. Am venit singur în camera ta: acum câteva clipe, pe când mă aşezam în bibliotecă să citesc, m-a copleşit părerea de rău şi, cu inima plină de vinovăţie, m-am apropiat de patul tău.

M-am gândit la o mulţime de lucruri: te-am chinuit atâta… Te-am certat atunci când te îmbrăcai să mergi la şcoală pentru că, în loc să te fi spălat pe faţă, te-ai şters doar cu prosopul şi pentru că nu ţi-ai curăţat pantofii. Te-am dojenit cu asprime când ai scăpat ceva pe jos.

Şi la micul dejun am găsit ceva să-ţi reproşez: că ai murdărit faţa de masă; că ai mâncat de parcă ai fi fost flămând de o săptămână; că ai stat cu coatele pe masă; că ţi-ai pus prea mult unt pe pâine… Apoi, când ai început să te joci şi eu am ieşit din casă îndreptându-mă spre staţie, te-ai întors spre mine şi mi-ai făcut cu mâna strigând: „Tai, tai, tăticule!”, iar eu am ridicat din sprâncene şi ţi-am răspuns doar: „Stai cu spatele drept!”

Apoi, am luat-o de la început după-amiază, târziu, pentru că atunci când m-am întors acasă, te-am găsit jucându-te pe jos şi am văzut că-ţi stricaseşi pantofii. Te-am umilit de faţă cu prietenii tăi, trimiţându-te înăuntru. Încălţămintea costă mult şi, dacă ar trebui să o cumperi tu, ai avea mai mare grijă de ea.

Îţi aminteşti cum mai târziu ai intrat în camera de zi unde citeam, încetişor şi având în privire ceva care vorbea despre ofensa suferită? Atunci când mi-am ridicat ochii de pe ziar, agasat de faptul că m-ai întrerupt din lectură, ai rămas nehotărât în prag. M-am răstit atunci latine: „Ce vrei?”. Tu nu mi-ai zis nimic, dar ai venit fuguţa la mine şi te-ai aninat cu braţele de gâtul meu, sărutându-mă, iar braţele tale de copil m-au strâns cu iubirea pe care Dumnezeu a sădit-o în inima ta şi care, deşi nu primeşte răspuns, nu seacă nicicând. Apoi ai

plecat ţopăind pe scări.

Ei bine, fiul meu, imediat după aceasta, ziarul mi-a alunecat din mână şi m-a cuprins o cumplită disperare. Ce se întâmplă oare cu mine? Mi-am făcut un obicei din a-ţi căuta vina cu lumânarea şi a te mustra; aceasta îţi este răsplata pentru că eşti copil şi nu om mare? Ţi-am spus destule pentru noaptea aceasta, fiule. Am venit lângă părutul tău şi am îngenuncheat, foarte ruşinat

Nu e mare lucru că am venit astfel să-ţi cer iertare, dar ştiu că nu ai înţelege aceste lucruri dacă ţi le-aş spune când eşti treaz. Mâine însă îţi voi fi cu adevărat tată. Îţi voi ţine tovărăşie, plângând când plângi tu, râzând când râzi tu şi muşcându-mi limba atunci când aş fi tentat să-ţi spun cuvinte necugetate. Îmi voi repeta fără încetare, ca un cuvânt magic: „Este încă un copil, este doar un băieţandru!”

Mă tem că mereu te-am tratat ca pe un bărbat. Dar, văzându-te aşa, cum stai ghemuit în pătuţul tău, înţeleg că eşti încă un prunc. Mai ieri stăteai în braţele mamei, cu căpşorul sprijinit pe umărul său. Ţi-am cerut întotdeauna prea mult, mult prea mult.

*Pretindem întotdeauna prea mult... din partea celorlalţi.*

**Când se încheie noaptea**

Un rabin în vârstă îi întrebă odată pe învăţăceii săi cum se putea şti care anume este clipa în care se încheie noaptea şi se ivesc zorile.

— Poate atunci când este cu putinţă să deosebim clar un câine de o oaie?

— Nu, zise rabinul.

— Sau când putem distinge un curmal de un smochin?

— Nu, spuse iar rabinul.

— Dar atunci când anume? îl întrebară învăţăceii.

Rabinul răspunse:

— Atunci anume când, privind la chipul unui om oarecare, putem recunoaşte în el un frate sau o soră. Până în acea clipă, în inimile noastre este încă noapte.

*„Am învăţat să zburăm asemeni păsărilor, să înotăm asemeni peştilor, dar nu am deprins arta de a trăi ca fraţii. „(Martin Luther King).*

**Manhattan**

Holul companiei Maximus Inc. era spaţios ca o catedrală, sclipind şi lucind peste tot. Compania era stăpână peste jumătate din lume, iar aceasta se putea vedea cu ochiul liber. Mister Liddel, preşedintele companiei Maximus, sosi cu cinci minute înaintea orei

stabilite. Era o zi mare: compania avea să înghită o jumătate de duzină de bănci şi şapte mari societăţi industriale internaţionale, plus aproape tot pământul unei ţări africane care nu avea cum să-şi plătească datoriile.

Mister Liddel jubila: totul se datora manevrelor sale deosebit de abile.

Privirea sa ca de oţel care făcea să tremure o armată de funcţionari se roti asupra holului şi se opri asupra scăunelului unui lustragiu, aflat într-un ungher. Lustragiul era un negru bătrân, care avea un aer umil, nişte veşminte zdrenţăroase, periile învechite şi mâinile pătate cu cremă de pantofi. Mister Liddel nu-l mai văzuse niciodată, dar avea cinci minute la dispoziţie şi putea să profite de ele ca să-şi lustruiască încă o dată celebrii pantofi pe care îi purta şi care costaseră 650 dolari.

Bătrânul negru lucră cu multă pricepere. După doar trei minute, pantofii sclipeau de-ţi era mai mare dragul să-i priveşti. Mister Liddel aruncă mecanic omului un dolar, dar îi întâlni privirea. O privire stranie, profundă, luminată dinăuntru de o nespusă bunătate dar şi de un zâmbet. Întâmplarea simpatică şi de necrezut începu însă în clipa în care Mister Liddel se ridică de pe scăunel. Pantofii o porniră la drum asemeni unor rachete, purtându-l pe Mister Liddel afară din hol. Năuciţi, cei doi portari îl văzură trecând strada cu viteză, ca şi cum s-ar fi aflat la maratonul New York-ului.

Şi chiar făcu un straniu maraton Mister Liddel. Pantofii îl duseră întâi înaintea unui biet tânăr fără picioare care cerşea la colţul străzii 59 şi nu o luară din loc până ce Mister Liddel nu goli în mâinile tânărului de-a dreptul îngrozit tot ceea ce avea în portofel; apoi pantofii se îndreptară înspre cartierele cu odăi sărăcăcioase şi oameni care sufereau (Mister Liddel nu ştiuse niciodată că există şi aşa ceva), făcându-l să vadă lacrimi, singurătate, mizerie materială, infamie, părăsire…

După câteva ceasuri, Mister Liddel era sfârşit şi răscolit. Se simţea parcă altul, ca şi cum ar fi spart un zid de piatră care îl ţinea prizonier şi privea lumea pentru prima oară. Spre seară, pantofii făcură încă un lucru de necrezut: îl duseră pe Mister Liddel într-o biserică. Ultima dată când intrase într-un astfel de edificiu fusese în copilărie. În Biserică era întuneric, aici strălucind o singură luminiţă roşie. Mister Liddel îşi aminti privirea profundă luminată dinăuntru. Se

simţi fericit aşa cum nu mai fusese vreodată şi înţelese dintr-odată.

În acea clipă, pantofii îşi reveniră la normal. Intră în holul companiei când deja se înserase. Întrebă:

— Aţi văzut cumva încotro a plecat lustragiul cel negru?

— Aici nu a fost niciun lustragiu negru, domnule, i se răspunse.

Bănuise şi el aceasta. De altminteri, cine ar fi crezut vreodată că Dumnezeu era negru şi făcea pe lustragiul în Manhattan?

**Şoricelul cel isteţ**

Un şoricel care tocmai se pregătea să iasă din gaura sa zări afară o pisică stând la pândă. Se întoarse aşadar înăuntru şi-şi pofti un fârtat să dea împreună lovitura la un sac de grâu.

— Aş fi mers şi singur, zise, dar nu pot renunţa la o tovărăşie atât de preţioasă ca a ta.

— Prea bine, zise fârtatul. Vin cu tine. Ia-o tu înainte.

— *Eu?* exclamă celălalt. Să o iau *eu* înaintea unui şoarece de soi şi faimos ca tine? Ba niciodată. După domnia voastră…

Măgulit de atâtea dovezi de preţuire, fârtatul şoarecelui nostru o luă înainte şi, ieşind din gaură, fu înhăţat de pisică. Aceasta plecă de acolo cu paşi mărunţi şi repezi, astfel încât şoricelul nostru ieşi nestânjenit.

*Sunt oameni în stare să îţi arunce în cap de la etajul V un ghiveci cu flori şi apoi să-ţi spună: „Iată nişte trandafiri în dar!”*

**Dacă m-aş mai naşte o dată**

Cineva m-a întrebat acum câteva zile de mi-aş trăi viaţa altfel dacă m-aş mai naşte o dată.

În acea clipă am spus că nu, dar apoi m-am mai gândit la asta… Aşadar…

Dacă m-aş mai naşte o dată, aş vorbi mai puţin şi aş asculta mai mult.

Nu aş ezita să-mi invit prietenii la cină numai pentru că sunt câteva pete pe covor sau pentru că este decolorată tapiţeria de pe canapea.

Aş mânca sandvişuri în camera de zi chiar dacă s-ar face miezi şi mi-aş face mai puţine griji pentru murdăria care se adună dacă fac foc în cămin.

Mi-aş face timp să-l ascult pe bunicul cum povesteşte despre anii tinereţii.

Nu aş pretinde în zilele de vară să se închidă geamurile maşinii

pentru că tocmai mi-am aranjat coafura.

Nu aş lăsa lumânarea în formă de trandafir să se topească, uitată, în debara. Aş consuma-o eu, aprinzând-o.

M-aş întinde pe iarbă alături de copii, fără să-mi fac griji că hainele ni se pătează de la iarbă.

Aş plânge şi aş râde mai puţin uitându-mă la televizor şi mai mult privind viaţa în faţă.

Aş împărtăşi cu mai multă înţelegere responsabilităţile soţului meu.

Aş sta în pat atunci când mă simt rău, în loc de a merge cu febră la serviciu ca şi cum – dacă lipsesc eu de la birou – lumea s-ar nărui.

În loc de a aştepta cu nerăbdare să se sfârşească odată cele nouă luni de sarcină, aş trăi cu iubire fiece clipă, conştientă de faptul că acel ceva care prinde viaţă în mine este un prilej unic de a colabora cu Dumnezeu la înfăptuirea unui miracol.

Nu i-aş spune fiului meu care mă îmbrăţişează de parcă ar vrea să mă sufoce: „Gata, ajunge. Du-te de te spală că e gata cina”.

Aş spune mai adesea „Te iubesc” şi mai rar: „Îmi pare rău”… dar, mai cu seamă, dacă aş putea să iau totul de la capăt, aş pune stăpânire pe orice clipită… aş căuta să o simt cu adevărat… aş trăi-o… şi n-aş mai pierde-o.

(Erme Bombeck)

*Fiece clipă pe care ţi-o dă Dumnezeu este o comoară de preţ. Nu o azvârlii. Nu alerga mereu în căutarea zilei de mâine. „Trăieşte cât mai bine, gândeşte cât mai profund şi dă ce ai mai bun în tine zi de zi. Pentru că nu este mare distanţă între ziua de azi şi cea de mine; nici între cea de mâine şi veşnicie”.*

*(A. P Gouthey).*

**Cine nu se roagă?**

Într-o zi de târg, un ţăran intră să mănânce într-un restaurant aglomerat, acolo unde în genere lua masa floarea oraşului. Ţăranul nostru găsi un loc la o masă unde mai erau şi alţi muşterii şi îi spuse chelnerului ce doreşte să servească. După ce făcu asta, îşi împreună mâinile şi rosti o rugăciune. Comesenii săi îl priviră cu oarecare ironie şi curiozitate, iar un tânăr îl întrebă:

— Mereu faceţi asta la dumneavoastră acasă? Chiar vă rugaţi cu toţii?

Ţăranul nostru, care începuse liniştit să mănânce, răspunse:

— Nu, şi la noi sunt unii care nu se roagă. Tânărul întrebă rânjind:

— A, da? Şi cine sunt aceia?

— Ei bine, continuă ţăranul, de pildă vacile mele, măgarul sau porcii…

*Îmi amintesc că odată, după ce umblasem o noapte întreagă, am adormit în zori lângă o pădurice. Un derviş care ne însoţea la drum, scăpă un strigăt şi o porni prin împrejurimi fără a se odihni niciun pic.*

*Când se făcu ziuă, îl întrebai:*

*— Ce te-a apucat? El îmi răspunse:*

*— Am auzit păsărelele care începeau să ciripească prin copaci, am zărit potârnichile pe munţi, am auzit broaştele orăcăind şi am văzut animalele mişunând în pădure. M-am gândit atunci că nu era drept ca toate acestea să fie gata să-i aducă laudă Domnului şi numai eu singur să vreau să dorm fără a mă gândi la El.*

*(Să-di)*

**Mă iubeşti?**

Într-un lac mare, un mormoloc s-a însoţit cu un peşte. Într-o bună zi, îi crescură însă lăbuţele şi, aşa cum se întâmplă cu toţi mormolocii, începu să se transforme încetişor într-o broscuţă.

Văzând aceasta, se adresă soţului său, peştele:

— Eu trebuie să-mi urmez destinul şi, prin urmare, mă voi duce să vieţuiesc pe uscat. Va trebui să te obişnuieşti şi tu să trăieşti pe uscat.

— Dar, iubirea mea, protestă peştele, cum ai vrea să fac eu asta cu aripioarele şi branhiile mele? Acolo aş muri!

Mormolocul (de acum aproape broscuţă) suspină:

— Dar mă iubeşti sau nu mă iubeşti?

— Desigur că te iubesc, oftă peştele la rându-i.

— Atunci vii, nu-i aşa? conchise broscuţa.

*Un bărbat şi o femeie stăteau la o fereastră, privind la semnele primăverii. Stăteau alături. Ea spuse:*

*— Te iubesc. Eşti frumos şi bogat şi mereu te îmbraci frumos.*

*El zise la rându-i:*

*— Te iubesc. Eşti un gând minunat, eşti prea de preţ ca să te ating, eşti asemeni unui cântec pentru visele mele.*

*Ea, înfuriată, îşi întoarse capul şi spuse:*

*— Scuteşte-mă, te rog. Eu nu sunt un simplu gând şi nicio arătare*

*pentru visele tale. Sunt o femeie. Vreau ca tu să mă doreşti ca soţie, ca mamă a copiilor care vor veni într-o bună zi.*

*Şi se despărţiră. El spuse:*

*— Iată cum un alt vis se spulberă în ceaţă.*

*Iar ea zise:*

*— La ce bun un bărbat care să mă transforme în ceaţă şi vis?*

*(Gibran).*

**Pomul cel generos**

Era odată un pom care prinsese drag de un copil. Acesta venea în fiecare zi să îl vadă.

Aduna din el frunze împletind cu ele cununi pentru a se juca de-a regele pădurii. Se căţăra pe trunchiul său şi se legăna agăţat de crengile sale. Mânca din fructele sale şi se jucau împreună de-a v-aţi-ascunselea.

Când era obosit, copilul adormea la umbra pomului, în vreme ce frunzişul îi rostea un cântec de leagăn.

Şi copilul îndrăgea din toată inima pomul.

De aceea, acesta era fericit.

Timpul însă trecea şi copilul crescu. Fiindcă de acum copilul era mare, pomul nostru rămânea adesea singur.

Într-o zi, copilul veni să vadă pomul şi acesta îi spuse:

— Apropie-te, copile, caţără-te pe trunchiul meu, leagănă-te de ramurile mele, mănâncă-mi fructele, joacă-te la umbra mea şi fii fericit.

— Sunt prea mare de acum ca să mă mai caţăr în copaci şi să mă mai joc, spuse copilul. Vreau să-mi cumpăr câte ceva şi să petrec. Vreau bani. Poţi să-mi dai bani?

— Îmi pare rău, răspunse pomul, dar eu nu am bani. Eu am doar frunze şi fructe. Dar culege-mi fructele, copile, şi du-te de le vinde în oraş. Aşa vei avea bani şi vei fi fericit.

Atunci copilul se caţără în pom, culese toate fructele şi se duse cu ele.

Iar pomul se simţi fericit.

Trecu însă mult timp şi copilul nu se întoarse… Pomul se întrista pentru aceasta.

Apoi, într-o bună zi, el se întoarse; pomul nostru fremăta de bucurie şi spuse:

— Apropie-te, copile, caţără-te pe trunchiul meu, leagănă-te de ramurile mele şi fii fericit

— Sunt prea ocupat şi nu am timp să mă caţăr prin copaci, răspunse copilul. Vreau o casă unde să mă aşez şi eu, continuă. Vreau o soţie şi copii, de aceea am nevoie de asta. Poţi tu să-mi dai o casă?

— Eu nu am aşa ceva, zise pomul. Casa mea este codrul, dar poţi să-mi tai ramurile şi să-ţi construieşti una. Aşa vei fi fericit.

Copilul tăie toate crengile pomului şi le luă pentru a-şi construi o casă. Iar pomul se simţi fericit.

Multă vreme însă copilul nu mai veni pe acolo. Atunci când se întoarse, pomul fu atât de fericit încât de-abia mai putea vorbi.

— Apropie-te, copile, îngăimă, vino să te joci. Sunt prea în vârstă şi prea obosit ca să mă mai joc, zise copilul. Vreau o barcă pentru a fugi departe de aici. Îmi poţi tu oare da una?

— Taie-mi trunchiul şi fă-ţi o barcă, zise pomul. Aşa vei putea pleca de aici şi vei fi fericit. Atunci copilul tăie trunchiul şi-şi făcu o barcă pentru a fugi. Iar pomul se simţi fericit… dar nu deplin.

După tare multă vreme, copilul se întoarse iarăşi.

— Îmi pare rău, copile, zise pomul, dar nu mai am nimic să-ţi dau… Nu mai am fructe.

— Dinţii mei nu mai sunt aşa de puternici ca să pot mânca fructe, spuse copilul.

— Nu mai am crengi ca să te poţi legăna.

— Sunt prea bătrân pentru a mă mai legăna de crengi, spuse copilul.

— Nu mai am trunchi, zise pomul. Nu te mai poţi căţăra.

— Sunt prea ostenit pentru a mă mai căţăra, spuse copilul.

— Îmi pare tare rău, zise oftând pomul. Aş dori tare mult să-ţi dăruiesc ceva… Dar nu mai am nimic. Nu mai sunt decât o bătrână buturugă. Regret nespus…

— De acum nu mai am nevoie de mare lucru, zise copilul. Vreau doar un locşor liniştit unde să mă aşez la odihnă. Mă simt tare obosit.

— Ei bine – zise pomul, îndreptându-se atâta cât îi stătea în putinţă – ei bine, nici nu trebuie mai mult decât o buturugă bătrână pentru a şedea la odihnă. Apropie-te, copile, aşază-te şi te odihneşte.

Copilul ăsta şi făcu.

Iar pomul se simţi fericit.

(Shel Silverstein)

*În această seară, să ne aşezăm într-un colţişor liniştit şi să ne ajutăm inima să aducă mulţumire tuturor „pomilor „din viaţa noastră.*

**Raportul dat vulturului**

Vulturul, regele păsărilor, auzise de o vreme că suratele preamăreau calităţile privighetorii. Ca un adevărat suveran, voia să îşi dea seama dacă era adevărat ceea ce se spunea şi, pentru a se lămuri, trimise doi subalterni – pe porumbel şi pe ciocârlie – să cerceteze chestiunea Cele două păsări aveau să cântărească frumuseţea şi cântul privighetorii.

Acestea îşi îndepliniră misiunea şi apoi se întoarseră la vultur.

Cel dintâi raportă porumbelul:

— Privighetoarea are un penaj atât de modest încât este de-a dreptul ridicolă: acest fapt m-a scârbit într-atât încât nu am mai fost câtuşi de puţin atent la cântul său. Ciocârlia spuse şi ea:

— Glasul privighetorii m-a încântat până într-atât încât am uitat pur şi simplu să mă uit la penajul său.

*În compartiment se afla doar un preot în vârstă care buchisea cartea sa de rugăciuni. Într-o gară urcă însă un tânăr cu ţinuta neglijentă: cu părul lung, blugii destrămaţi, pantofii deformaţi. Mai mult, în buzunar i se vedea un cunoscut ziar laicist şi anticlerical. Preotul nostru îndreptă spre tânăr o lungă şi grăitoare privire dezaprobatoare.*

*Tânărul se aşeză şi începu să citească din ziar. După ceva vreme, îşi înălţă capul şi întrebă:*

*— Iertaţi-mă, părinte, ce este dispepsia?*

*„Iată un bun prilej să-i fac un pic de morală”, se gândi preotul nostru şi, cu glas tare, urmă:*

*— Dispepsia este o boală grea, care îi atinge pe aceia care trăiesc rău, fără să se ţină de un program fix şi fără să aibă un ideal, lăsându-se pradă tuturor viciilor şi neînfrânării, pe aceia care nu ţin seama de faptul că este Cineva care ne vede şi care ne va judecai Tânărul urmărea acest discurs cu curiozitate şi chiar cu o oarecare nelinişte.*

*— Aşa… spuse în cele din urmă, pentru că aici scrie că Papa suferă de dispepsie.*

*Fiecare dintre noi observă la ceilalţi ceea ce vrea să vadă sau să audă. Şi astfel ne închidem într-atât în propriile gânduri încât nu-l mai ascultăm cu adevărat pe celălalt.*

*Nu trebuie să deschidem pieptul unei păsări pentru a descoperi izvorul cântului său; trebuie să ne deschidem însă propria ureche.*

*(Joseph Brodsky)*

**O nimica toată**

— Spune-mi cât de mult cântăreşte un fulg de nea? îl întrebă piţigoiul pe porumbel.

— O nimica toată, răspunse porumbelul. Atunci piţigoiul începu să-i povestească următoarele porumbelului:

— Mă odihneam pe o creangă de pin când începu să ningă. Nu viscolea, ci ningea liniştit, ca-n basme. Cum nu aveam nimic mai bun de făcut, m-am apucat să număr fulgii care cădeau pe creanga unde mă aflam. Au căzut 3.751.952 de fulgi. Când, încet-încet, ajunse acolo plutind și cel de-al 3.751.953-lea fulg – cântărind o nimica toată cum spui tu – creanga s-a rupt.

Şi, spunând acestea, piţigoiul plecă în zbor.

Porumbelul, vestitor al păcii de pe vremea lui Noe, cugetă o clipă şi apoi spuse:

— Probabil nu este nevoie decât de o singură persoană pentru ca în lume să se aştearnă pacea.

*Poate că acea persoană ești chiar tu.*

**Barca**

Într-o seară, doi turişti care se aflau într-un camping pe malul unui lac, se hotărâră să străbată lacul cu o barcă pentru a merge la un bar de pe celălalt mal să bea un păhărel.

Stătură acolo până noaptea târziu, golind un anumit număr de sticle.

Atunci când ieşiră de acolo se clătinau un pic, dar totuși izbutiră să urce în barcă pentru a lua calea întoarsă.

Începură să vâslească voiniceşte. Leoarcă de sudoare și apă, se străduiră vreo două ceasuri să înainteze. În fine, unul îi spuse celuilalt:

— Nu crezi că de acum ar fi trebuit să ajungem de mult dincolo, pe mal?

— Desigur! spuse celălalt. Dar poate că nu am vâslit cu destulă forţă.

Cei doi prinseră putere şi vâsliră cu hotărâre încă un ceas. Dar atunci când se iviră zorii constatară cu stupoare că se aflau în același loc.

Uitaseră să dezlege frânghia cea groasă cu care își legaseră barca de punte.

*Un om care se declara ateu căzu într-o prăpastie. Din reflex, reuși să se agaţe la vreme de un tufiş care creştea pe pantă. Rămase astfel*

*atârnat deasupra hăului şi începu să strige fără reţineri:*

*— Doamne Dumnezeule, salvează-mă! strigătul său se topi într-o tăcere neclintită, însă omul nostru continuă să urle:*

*— Dumnezeule, salvează-mă! se auzi atunci un glas din înalt:*

*— Toţi mă cheamă atunci când sunt la greu.*

*— Nu şi eu, Doamne! Eu te chem cu sinceritate. Voi vorbi tuturor a de tine. Voi crede în cuvântul tău! protestă cu glas puternic bietul om.*

*— Prea bine. Atunci desprinde-te de tufiş, spuse Dumnezeu.*

*— Să mă desprind de tufiş? Doar nu sunt nebun!*

**În preajma focului** într-o zi, un om oarecare se apropie de Iisus şi îi spuse:

— Învăţătorule, cu toţii ştim că tu vii de la Dumnezeu şi că ne înveţi calea adevărului. Dar nu pot să nu-ţi spun aceia care te urmează, aceia pe care tu îi numeşti ucenici nu îmi plac nicidecum. Am băgat de seamă că nu prea se deosebesc de ceilalţi oameni. Ba nu demult m-am certat năprasnic cu unul dintre ei. Şi apoi, toată lumea ştie că discipolii tăi nu prea se poartă întotdeauna cu dragoste unul faţă de altul şi nu se împacă bine unii cu alţii. Îi cunosc eu e unul dintre ei care face afaceri necurate… De aceea vreau să-ţi pun pe faţă o întrebare: este cu putinţă ca un om să fie dintre ai tăi fără a avea vreo legătură cu aşa-zişii tăi apostoli? Eu aş vrea să te urmez, să fiu creştin (dacă îmi dai voie să spun aşa), dar să nu fiu legat de comunitate, de Biserică, de aceşti ucenici ai tăi!

Iisus îl privi cu blândeţe şi atenţie.

— Ascultă, îi spuse, am să-ţi istorisesc ceva. Erau odată nişte oameni care stăteau la poveşti. Când se lăsă noaptea cu mantia ei cea neagră, făcură dintr-o grămadă de lemne un foc pe cinste. Stăteau lipiţi unul de altul, iar focul îi încălzea şi flacăra le lumina chipurile. La un moment dat însă, unul dintre ei nu mai dori să rămână împreună cu ceilalţi şi plecă de capul lui, singur singurel. Luă un lemn aprins şi merse să se aşeze departe de ceilalţi. Pentru o vreme, lemnul său a ars şi l-a încălzit. Dar nu-i trebui multă vreme până flacăra sa slăbi şi se stinse. Omul care stătea singur fu astfel cuprins de întunericul şi de frigul nopţii. Stătu o clipă pe gânduri şi apoi se ridică, luă lemnul său şi îl duse în grămada tovarăşilor săi. Lemnul acela se aprinse din nou şi străluci în flăcări. Omul nostru se aşeză iar în cercul tovarăşilor săi. Se încălzi, iar flacăra îi lumina chipul.

Surâzând, Iisus adăugă:

— Acela care este al meu stă în preajma focului, împreună cu prietenii mei. Deoarece eu am venit să aduc foc pe pământ şi vreau din toată inima să-l văd arzând.

*Biserica tocmai asta este: garanţia faptului că ne găsim în preajma focului.*

**Clovnul**

La cabinetul unui celebru psihiatru veni într-o bună zi un om care părea foarte echilibrat, serios şi elegant. După un scurt schimb de cuvinte, medicul descoperi însă că omul nostru era adânc atins de melancolie şi cuprins de o stare de tristeţe. Medicul îşi începu foarte conştiincios procedura terapeutică şi, la sfârşitul întrevederii, îi spuse noului său pacient:

— Ce-ar fi să vă duceţi în această seară la reprezentaţia circului care tocmai a sosit în oraşul nostru? Apare acolo un clovn care a făcut jumătate din lume să râdă şi să se distreze: toată lumea vorbeşte despre el, este ceva nemaiîntâlnit. O să vă facă bine, veţi vedea.

La aceste cuvinte, omul nostru izbucni în lacrimi şi spuse:

— Acel clovn sunt eu.

*„Este un lucru care mă preocupă mult... şi anume: cum pot să înţeleg când vine vremea să arăt ce pot? Când pot să fiu cu adevărat eu însămi? Mă prefac adesea, pentru că nu sunt în stare să arăt ceea ce sunt cu adevărat... pentru că mi separe că aceasta nu le-ar plăcea celorlalţi. Nu ştiu ce să zic. Poate că toţi sunt preocupaţi de acest lucru... poate că şi alţii ar dori să nu trebuiască să pară mai deştepţi sau mai puternici decât sunt...”*

*(April, 14 ani)*

*Să încercăm astăzi să ne liniştim, lăsând deoparte temerile noastre şi falsa pudoare şi fiind noi înşine.*

**Grota albastră**

Era un om sărac şi simplu. Seara, după o zi de muncă grea, se întorcea acasă ostenit şi tară chef. Privea cu pizmă la oamenii care conduceau maşini mici şi la cei care şedeau la mese prin baruri.

— Dar ştiu că le merge bine acelora, mormăia omul nostru atârnat cu o mână de bara tramvaiului, asemeni unei ciorchini de struguri pe vie. Ei nu ştiu ce înseamnă suferinţa... Viaţa lor este numai lapte şi miere. Dacă ar avea ei de dus crucea pe care o port eu!

Domnul ascultase mereu cu răbdare lamentaţiile omului nostru. Într-o seară însă, El îl aştepta în poarta casei.

— Ah, tu eşti, Doamne? zise omul când îl văzu. Nu încerca să mă îmbunezi, doar ştii cât este de grea crucea pe care mi-ai dat-o.

Omul nostru era mai îmbufnat ca niciodată.

Domnul însă îi zâmbi cu bunătate.

— Vino cu mine. Îţi voi da posibilitatea să-ţi alegi o altă cruce, îi spuse.

Omul se pomeni dintr-odată într-o uriaşă grotă albastră. Totul avea o înfăţişare dumnezeiască. Acolo era o mulţime de cruci: mari, mici, bătute cu pietre preţioase, netede, încrustate.

— Acestea sunt crucile oamenilor, spuse Domnul. Alege-ţi una.

Omul aruncă necuviincios crucea sa într-un ungher şi, frecându-şi mâinile, începu să aleagă.

Încercă o cruce uşurică, dar aceasta era cam lungă şi de aceea îl încurca. Îşi puse la gât o cruce episcopală, dar aceasta era negrăit de grea din pricina responsabilităţii şi a jertfei. O alta, aparent netedă şi subţirică, de îndată ce fu pe spatele omului nostru începu să-l împungă de parcă ar fi fost plină de cuie. Înşfacă atunci o cruce de argint, care strălucea, dar se simţi cuprins pe dată de un sfâşietor sentiment de singurătate şi părăsire. O lăsă iute. Încercă iar şi iar, dar fiecare cruce avea defectul său.

La urmă, într-un ungher întunecos, descoperi o cruce mică, un pic lucioasă de cât fusese folosită. Nu era nici prea grea, nici nu îl încurca la mers. Părea făcută special pentru el. Omul nostru şi-o aşeză pe umeri cu un aer triumfător.

— Pe aceasta o iau! exclamă, ieşind din grotă.

Domnul îl privi cu o negrăită blândeţe. Şi în acea clipă, omul îşi dădu seama că luase tocmai vechea sa cruce: aceea pe care o aruncasepe jos intrând în grotă şi pe care o purta de o viaţă întreagă.

*„Ca într-un vis de dimineaţă, viaţa devine tot mai luminoasă pe măsură ce o trăim şi sensul fiecărui lucru ne apare vădit”.*

*(Richter)*

**Cei doi prieteni**

Pe cel mai în vârstă dintre ei îl chema Frank şi avea douăzeci de ani. Cel mai puţin vârstnic era Ted şi avea doar optsprezece. Erau mai tot timpul împreună şi erau prieteni buni încă din primii ani de şcoală. Hotărâseră amândoi să se înroleze în armată. Plecând, îşi făgăduiră unul altuia şi le făgăduiră părinţilor că aveau să aibă grijă unul de altul.

Avură noroc şi nimeriră în acelaşi batalion.

Acesta fu trimis la război, un război teribil care se desfăşura în nisipurile fierbinţi ale deşertului. Pentru o vreme, Frank şi Ted rămaseră în tabăra păzită de avioane. Apoi într-o seară, primiră ordinul de a înainta în teritoriul inamic. Soldaţii înaintară noaptea întreagă, sub ameninţarea focului infernal.

În zori, batalionul se adună într-un sat.

Ted însă lipsea. Frank îl căută peste tot, şi printre morţi şi răniţi. Îi descoperi numele pe lista celor dispăruţi.

Se înfăţişă înaintea comandantului.

— Cer permisiunea de a merge să-mi găsesc prietenul, zise el.

— Este prea periculos, răspunse comandantul. L-am pierdut de a pe prietenul tău. Te-aş pierde şi pe tine. Într-acolo se trage.

Totuşi, Frank plecă. După câteva ceasuri, îl găsi pe Ted rănit mortal. Îl luă în spate, însă o schijă îl lovi şi pe el. Se târî chiar şi aşa până în tabără.

— Ar fi meritat să mori pentru a salva un mort? strigă la el comandantul.

— Da, şuşoti el, pentru că înainte de a muri, Ted mi-a spus: „Ştiam că ai să vii, Frank”.

*Aceasta îi vom spune şi noi lui Dumnezeu în marea clipă: „Ştiam că ai să vii”.*

**Plasa de pescuit**

Fiordul era cufundat în liniştea adâncă a nopţii arctice. Apa se izbea încetişor de maluri, învăluit în aerul călduţ din casa sa de lemn, Hans pescarul împletea plase pentru următorul sezon pescăresc. Stătea singur lângă cămin. Buna lui soţie Ingrid odihnea în micuţul cimitir de lângă biserică. Dintr-odată răsunară însă râsete pline de tinereţe şi bucurie. Uşa se deschise şi intră blonda Guendalina, prea draga sa fiică, care-l ţinea de mână pe fratele său Eric.

— Guendalina, acum eşti în vacanţă. Vrei să împleteşti tu în locul meu plasele de pescuit pentru ca eu să pot repara barca?

— Desigur, tăticule!

Ceasurile treceau. Guendalina lucra cu un fir de lână tare, ochi după ochi, nod după nod. Şi zilele treceau una după cealaltă. Firul era aspru, ca şi soluţia cu care îl trata pentru a-l face impermeabil, de aceea începeau să o doară mâinile. Prietenele sale se înfăţişau la poartă şi îi ziceau:

— Hai cu noi la joacă, Guendalina!

Iar munca mergea tot mai încet, nodurile erau tot mai puţin strânse, firul tot mai puţin tratat ca să nu lase apa să-l distrugă.

Sosi şi primăvara. Fiordul se lumină cu primele raze de soare. Se reluă pescuitul. Foarte mândru de munca fiicei sale preaiubite, Hans pescarul puse plasa cea nouă de pescuit în veche să barcă în care avea atâta încredere.

— Vino cu mine, micuţule Eric, la prima ieşire!

Plin de bucurie, băieţelul sări la bord. Barca lunecă pe apă. Plasa se scufundă în undele verzi-albăstrui. Eric bătea din palme văzând cum peştii argintii săreau şi ţâşneau în plasa de acum plină.

— Un pescuit minunat! Ajută-mă să trag plasa, fiule!

Şi Eric trase, trase din răsputeri. Dar, fiindcă greutatea îi depăşea puterile, bufi căzu în apă chiar în mijlocul plasei.

„Nu-i nimic! gândi tatăl său, Hans, ridicând iute plasa la bord. Plasa mea este tare! Chiar Guendalina mea a țesut-o, cu mâinile sale: Eric va ajunge sus cu peştii!”

Dar plasa ieşi la suprafaţă uşoară. Din păcate, avea pe fund doar o gaură uriaşă… Nodurile strânse prost se desfăcuseră. Ochiurile fixate rău se lărgiseră. Iar micuţul Eric de acum odihnea pe fundul fiordului.

— Vai, dacă aş fi împletit fiecare ochi cu iubire! plângea Guendalina.

*În viaţa de zi cu zi se împletește şi plasa veşniciei. Fiecare zi este un nod. Poate că nu ne gândim la asta, dar va veni momentul pescuitului şi acesta va depinde de ceea ce vom fi împletit aici şi acum, pe pământ.*

**A-l vedea pe Dumnezeu**

Odată, un rege îi chemă pe toţi magii, înţelepţii şi preoţii din regatul său. Îi ameninţă cu cele mai aspre pedepse dacă nu aveau să i-l arate pe Dumnezeu. Bieţii de ei căzură în disperare şi îşi smulgeau părul din cap neştiind că să facă, când apăru un păstor care le spuse tuturor că este el în stare să rezolve problema.

Se grăbiră să-l înfăţişeze regelui. Păstorul îl duse pe rege pe o terasă şi îi arătă soarele.

— Priveşte-l, îi spuse.

După o clipită, regele plecă ochii, ţipând:

— Dar, ce, vrei să orbesc?

— Stăpâne, zise păstorul, soarele este doar o infimă parte din

Creator, nu are nici măcar o scânteiere din splendoarea sa… Cum crezi că ai putea să te uiţi aşadar direct la El?

*În fiecare zi, învăţăcelul punea una şi aceeaşi întrebare:*

*— Cum îl pot găsi pe Dumnezeu?*

*Şi în fiece zi primea acelaşi tainic răspuns:*

*— Trebuie să fii însetat de El.*

*— Dar eu sunt însetat de El, nu-i aşa? Şi atunci de ce nu îl găsesc?*

*Într-o bună zi, învăţătorul se îmbăia în fluviu împreună cu învăţăcelul. Îl cufundă pe tânăr cu capul sub apă şi îl ţinu aşa în vreme ce acesta se zbătea cu disperare să scape.*

*În ziua următoare, învăţătorul fu acela care începu discuţia:*

*— De ce te-ai zbătut aşa tare atunci când te-am ţinut cu capul sub apă?*

*— Pentru că aveam disperată nevoie de aer.*

*— Atunci când îţi va fi dat harul de a avea aceeaşi disperată nevoie de Dumnezeu, îl vei fi găsit.*

**Intenţiile bune**

Un adolescent nota, stând aplecat asupra mesei intenţiile sale bune, în timp ce mama sa călca rufe.

„Dacă aş vedea pe cineva stând să se înece, scria adolescentul, m-aş arunca de îndată în apă să-i vin în ajutor. Dacă ar izbucni un incendiu într-o casă, i-aş salva pe copii de acolo. Dacă ar fi cutremur, nu m-aş teme să mă arunc între dărâmături pentru a salva vreo viaţă. Şi apoi mi-aş dedica întreaga existenţă ajutorării săracilor din lumea întreagă…”

Mama îi supse:

— Te rog, du-te până jos şi cumpără un pic de pâine.

— Mamă, dar nu vezi că plouă?

*De câte ori nu spunem fiecare dintre noi în viaţa noastră spirituală „aş vrea”…*

*O fetiţă de 12 ani scria: „Noi suntem viitorul lumii, nouă ne revine sarcina de a face aşa încât lmurile să meargă mai bine. Lucrul cel mai grav ar fi să stăm cu mâna în sân, privind la biata noastră lume care se clatină. Noi strigăm în gura mare pentru pace, dar facem războaie, ne opunem drogurilor, dar promovăm piaţa lor, spunem nu terorismului, dar îi ucidem pe cei drepţi. Şi totuşi nu se poate zice că toate acestea nu pot să se sfârşească. Eu aş vrea să spun doar atât: dacă te întristează*

*lumea aceasta şi nu-ţi place ce se întâmplă, nu plânge şi nu-ţi pierde speranţa, ci fă ceva, chiar de mic".*

*Să facem ceva, chiar de mici…*

**Aventura aricilor** într-o vară, o familie de arici se statornici într-o pădure. Era timp frumos, era cald şi toată ziulica aricii noştri se zbenguiau pe sub copaci. Făceau nebunii pe câmpuri, prin împrejurimile pădurii, se jucau de-a v-aţi-ascunselea printre flori, înşfăcau muşte ca să se hrănească şi, în timpul nopţii, dormeau pe muşchi, în apropierea muşuroaielor. Într-o bună zi, aricii văzură o frunză căzând dintr-un copac: venise toamna. Se jucară alergând după acea frunză, apoi după altele care cădeau în număr tot mai mare; şi, cum nopţile deveniseră ceva mai reci, dormeau pe sub frunzele uscate.

Se făcea însă tot mai frig. Uneori apărea chiar gheaţa pe râu.

Neaua acoperi apoi frunzele. Aricii tremurau ziua întreagă, iar noaptea nu puteau închide un ochi, într-atât le era de frig.

Astfel, într-o seară, se hotărâră să se lipească unii de alţii ca să se încălzească, dar de îndată fugiră care încotro: cu acele lor îşi răniseră unii altora boturile şi lăbuţele. Ezitând, mai încercară o dată să se apropie, dar iarăşi îşi împunseră boturile. Şi, de fiece dată când vreunul fugea spre un altul, se întâmpla acelaşi lucru.

Şi totuşi, era absolut necesar să găsească o cale pentru a sta alături: păsările puteau să se încălzească reciproc, la fel şi iepurii sau cârtiţele şi toate celelalte animale.

Astfel, cu blândeţe, puţin câte puţin, seară de seară, se apropiară unii de alţii încercând să se încălzească fără a-şi face rău, atingându-se cu mii de precauţii şi retrăgându-şi ţepii, până când găsiră calea potrivită.

Vântul care sufla nu îi mai supăra: acum puteau dormi toţi împreună la căldură.

*Ar trebui să existe şi un „Decalog al tandreţii". Acesta ar putea suna cam aşa:*

*1. Dat fiind faptul că tandreţea este cu putinţă, nu există niciun motiv, să trăim fără ea.*

*2. Să ne vorbim câte puţin în fiecare zi.*

*3. Să creştem împreună zi după zi.*

*4. Să ne respectăm pe noi înşine. Singurii care apreciază ştergătorul de pantofi sunt aceia care au încălţămintea murdară.*

*5. Să dăm dovadă de compasiune.*

*6. Să fim drăguţi. Iubirea şi proastele maniere nu se împacă.*

*7. Să descoperim partea bună şi frumoasă din ceilalţi, chiar şi atunci când ei par că vor cu orice preţ să ne-o ascundă.*

*8. Să nu ne temem de neînţelegeri şi certuri. Numai cei morţi şi cei indiferenţi nu se ceartă niciodată.*

*9. Să nu ne lăsăm pradă măruntelor aţâţări şi meschinării ce se ivesc zi de zi.*

*10. Să nu încetăm să râdem. Să ne antrenăm inima împotriva tulburărilor cardiace.*

**Fântâna** într-un sătuc islamic din Liban, un mic grup de persoane se converti la creştinism. Imediat după aceasta, toate porţile comunităţii se închiseră pentru noii creştini. Aceşti oameni nu mai puteau nici măcar să stea împreună cu ceilalţi în piaţă să fumeze şi să povestească, femeile nu mai aveau voie să ia apă de la fântâna satului. Creştinii fură obligaţi să-şi sape propria fântână.

Într-o zi însă fântâna satului secă. Atunci, creştinii îi poftiră pe consătenii lor să ia apă din fântâna lor. Făcură chiar mai mult decât atâta: atârnară pe casele lor câte o plăcuţă pe care scria: „Aici locuiesc creştini”.

Fiecare ştia astfel că în acea casă putea afla ajutor şi o mână întinsă.

*„În sfârşit, fiţi cu toţii într-un gând, împreună-pătimitori, iubitori de fraţi, milostivi, smeriţi. Nu răsplătiţi răul cu rău sau ocara cu ocară, ci, dimpotrivă, binecuvântaţi, căci spre aceasta aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi binecuvântarea...*

*Fiţi gata totdeauna să răspundeţi oricui vă cere socoteală despre nădejdea voastră”.*

*(Epistola I a lui Petru 3, 8-15)*

**Şoarecele**

Un şoarece de casă, de rasă, bine crescut şi plăcut la vedere, alergând mereu disperat din calea pisicii, se pomeni într-o bună zi în pivniţa unei case de oameni înstăriţi. Din pricina întunericului, căzu într-o băltoacă ciudată. Era o baltă de brandy, din cel mai de soi, scurs de sub cepul prost aşezat al unui butoiaş făcut din lemn bun de stejar.

La început, şoricelul nostru gustă timid din acea licoare curioasă. Îi plăcu savoarea ei. Avea un gust puternic şi bine definit,

aluneca pe gâtlej asemeni focului.

Când „bău” tot ce era în baltă, şoricelul nostru se îndreptă de spate, se bătu cu pumnii în piept, îşi luă o înfăţişare feroce şi strigă:

— Unde-i pisica?

*În vremea noastră prea multă lume are curaj doar cât un şoarece.*

**Sub cuptor**

Tinerilor care veneau pentru prima dată la el, rabinul Ezachia Bunam le istorisea povestea rabinului Jekel din Cracovia. După ani şi ani de grea sărăcie, care însă nu-i clintiseră credinţa în Dumnezeu, acesta primi în vis poruncă să meargă la Praga pentru a căuta o comoară sub podul care ducea la palatul regal.

Atunci când visul se repetă a treia oară, Ezechia o porni la drum şi merse pe jos până ajunse la Praga. Podul însă era păzit zi şi noapte de santinele, iar el nu îndrăzni să sape în locul indicat. Totuşi, venea la pod în fiecare dimineaţă, dându-i târcoale până spre seară. Până la urmă, căpetenia gărzilor, care băgase de seamă acest du-te-vino, se apropie de el şi îl întrebă prieteneşte dacă pierduse ceva sau aştepta pe cineva în acel loc. Ezechia îi povesti visul care îl adusese până acolo din ţinutul său îndepărtat. Căpitanul izbucni în râs:

— Şi, bietul de tine, ai venit până aici pe jos urmând un simplu vis? Ha, ha, ha! la vezi de te poţi încrede în vise! Dacă ar fi pe-aşa, şi eu ar fi trebuit, urmând un vis, să bat calea până la Cracovia, şi să caut în casa unui evreu pe nume Ezechia, fiul lui Jekel, o comoară sub cuptor. Ezechia, fiul lui Jekel, îţi dai seama? Mă şi văd mergând acolo şi cercetând toate casele dintr-un oraş în care jumătate dintre evrei se numesc Ezechia, iar cealaltă jumătate – Jekel!

Şi iarăşi hohoti. Ezechia îl salută, se întoarse la el acasă şi căută sub cuptor.

Găsi comoara şi o dezgropa şi cu ea construi sinagoga din aşezarea sa.

*Maestrul deveni celebru pe când era încă în viaţă. Se povestea că o dată până şi Dumnezeu îi ceruse povaţă:*

*— Vreau să mă joc de-a v-aţi-ascunselea cu omenirea. Mi-am întrebat îngerii care ar cea mai bună ascunzătoare. Unii au spus că adâncul oceanului. Alţii – culmea muntelui celui mai înalt. Alţii încă – faţa ascunsă a lunii sau vreo stea îndepărtată. Tu ce mă povăţuieşti?*

*Maestrul răspunse:*

*— Ascunde-te în inima omului. Acesta este ultimul loc la care s-ar gândi.*

**Prietenii şi ursul**

Doi prieteni mergeau împreună pe un drum ce străbătea un codru întunecos şi plin de primejdii. Pe neaşteptate, un uriaş urs înfuriat apăru în faţa celor doi. Pradă fricii, unul dintre aceştia se caţără într-un copac şi se ascunse, celălalt însă nu o tuli suficient de repede şi, dându-şi seama că nu este în stare să scape de fiorosul animal, se lăsă la pământ, prefăcându-se mort. Ştia bine că urşii nu se ating de mortăciuni.

Apropiindu-se de el, ursul îl adulmecă, mormăi la urechea sa, încercă să-l urnească cu botul. Bietul om încerca din răsputeri să-şi ţină răsuflarea. Ursul chiar îl crezu mort şi se duse de acolo.

De îndată ce văzu că ursul dispăruse printre copaci, celălalt coborî din pomul în care se căţărase şi îl întrebă pe prietenul său:

— Ce ţi-a spus ursul la ureche?

— Mi-a zis să nu mai călătoresc cu anumiţi prieteni care, atunci când se iveşte o primejdie, în loc să-mi dea o mână de ajutor, o iau la fugă cât îi ţin picioarele.

*Iubirea ne produce multă teamă. Ea pretinde să ne lăsăm deoparte, să ieşim din noi, să uităm de noi înşine, să închidem ochii cu încredere fără a fi însă orbiţi, să ne dăruim în mod deplin.*

*Vom plăti pentru toate cuvintele nerostite, pentru toate mângâierile irosite, pentru toate visele părăsite.*

*Va trebui să dăm socoteală pentru teama şi zgârcenia care ne-au împiedicat să iubim, pentru orbirea şi pentru orgoliul care ne-au sufocat îmbrăţişările.*

*Va trebui să dăm socoteală pentru toate gesturile neîmplinite, pentru lacrimile înghiţite, pentru iubirea nedăruită, pentru toate făgăduinţele neîmplinite şi pentru tot timpul pierdut.*

**Tăcerea**

Un om se adresă unui călugăr care ducea viaţă de clauzură. Îl întrebă:

— Oare ce ai de învăţat din viaţa ta de tăcere?

Călugărul care scotea apă din fântână îi spuse vizitatorului său:

— Priveşte în adâncul fântânii! Ce vezi? Omul nostru privi în

fântână.

— Nu văd nimic.

După ceva vreme, după ce stătuse un pic absolut nemişcat, călugărul nostru îi spuse vizitatorului său:

— Priveşte iar! Ce vezi acum în fântână? Omul făcu ce i se ceruse şi răspunse:

— Acum mă văd pe mine însumi oglindindu-mă în apă.

Călugărul spuse:

— Vezi tu, atunci când am cufundat eu găleata, apa a fost tulburată. Acum însă este liniştită. Aşa este şi cu experienţa tăcerii: în tăcere, omul se vede pe sine!

*„Când nu mai pot, mă duc să mă aşez lângă bunica mea care tricotează. Bunica mea miroase a pudră şi respiră uşor. Din când în când, îşi ridică ochii şi zâmbeşte puţintel, dar în genere doar lucrează şi răsuflă… Dar mă face să mă simt ca legănată…”*

*(Amelia, Mani)*

*Să ne alegem astăzi un colţişor liniştit şi să ne lăsăm legănaţi de tăcere.*

**Colaborarea**

Cei doi soţi se aflau pe scări, chinuindu-se să ducă un dulap greu. Îi văzu cumnatul lor.

— Să vă dau o mână de ajutor, zise venind în grabă.

Şi prinse mobila dintr-o parte.

După câteva minute, neputând să urnească dulapul nici măcar câţiva centimetri, cei trei se opriră să răsufle puţin.

— Greu mai e să ducem sus dulapul ăsta! comentă cumnatul.

Cei doi soţi izbucniră în râs:

— Noi încercam să-l ducem jos!

*Prietenii nu privesc unul spre celălalt, ci privesc împreună în aceeaşi direcţie.*

*O pereche de logodnici întrebă:*

*— Ce avem de făcut pentru ca iubirea noastră să dăinuie?*

*Îndrumătorul le răspunse:*

*— Iubiţi amândoi ceea ce vă înconjoară.*

**Puzzle-ul**

În timp ce soţia era plecată undeva, un important om de afaceri

trebui să rămână acasă să vadă de cei doi copii ai săi care erau foarte neastâmpăraţi. Se pricepea destul de bine să rezolve problemele care se iveau, dar cei doi prunci nu-l lăsau nicio clipă în pace.

Încercă de aceea să inventeze un joc care să-i ocupe ceva mai mult timp. Luă dintr-o revistă o hartă a lumii, din acelea foarte complicate, cu diferite culori pentru diversele state. Cu o foarfecă, o tăie în mii de bucăţele, pe care le încredinţa copiilor, cerându-le să refacă harta lumii. Se gândea că acel puzzle pe care îl improvizase avea să-i ţină ocupaţi măcar câteva ceasuri.

După o jumătate de oră însă, copiii se prezentară triumfători, cu puzzle-ul perfect recompus.

— Dar cum aţi reuşit să terminaţi aşa de iute? întrebă tatăl încântat.

— A fost simplu, răspunse cel mai mărişor. Pe dos era chipul unui bărbat. Noi am căutat să îl refacem pe acesta şi, pe cealaltă parte, lumea s-a aşezat la loc de la sine.

*Înţeleptul Baiazid spunea:*

*— Atunci când eram tânăr, eram un revoluţionar şi când mă rugam lui Dumnezeu îi spuneam doar atât: „Doamne, dă-mi puterea de a schimba lumea". Atunci când am ajuns la mijlocul vieţii, mi-am dat seama că jumătate din viaţa mea trecuse fără ca eu să fi schimbat ceva şi de aceea am început să mă rog: „Doamne, dă-mi harul de a-i schimba pe toţi aceia de care mă apr opiu, fie şi numai pe rudele şi prietenii mei, şi voi fi mulţumit. „Acum, că sunt în vârstă, iar zilele mele sunt numărate, înţeleg cât de prost am fost. Singura mea rugăciune este acum: „Doamne, dă-mi harul de a mă schimba eu însumi. „Dacă m-aş fi rugat astfel de la bun început, nu mi-aş fi risipit viaţa.*

*Dacă fiecare s-ar gândi să se schimbe pe sine, întreaga lume s-ar schimba.*

**Despre cum se prind maimuţele**

Vânătorii de maimuţe au scornit o metodă genială şi fără greş pentru a le prinde. După ce au descoperit acea parte a pădurii în care se adună ele mai des, ei îngroapă în pământ nişte vase cu gâtul prelung şi strâmt. Cu multă atenţie, acoperă vasele cu pământ, lăsând descoperită doar gura, la nivelul ierbii. Apoi aruncă în vase câte o mână de orez şi poame din acelea care tare le plac maimuţelor.

Atunci când vânătorii se îndepărtează, maimuţele se întorc.

Curioase de la natură, ele cercetează vasele şi, atunci când îşi dau seama ce mai bunătăţi sunt înăuntru, îşi strecoară lăbuţele în ele înşfăcând cât mai multă mâncare cu putinţă. Însă gâtul vaselor este foarte strâmt. Dacă o lăbuţă mai poate intra cumva goală, atunci când este plină chiar nu mai poate ieşi. Şi atunci maimuţele trag şi tot trag.

Acesta este momentul aşteptat de vânătorii ascunşi pe aproape. Ei se năpustesc asupra maimuţelor şi le prind cu uşurinţă. Pentru că, deşi ele se zbat violent, nu le trece nicio clipă prin cap să-şi deschidă lăbuţa şi să lase acolo ceea ce strâng în ea.

*Câţi oameni nu-şi pierd viaţa de frică să nu trebuiască să desfacă pumnii şi să lase ceea ce credea le este indispensabil şi de fapt este inutil.*

*Eleganţi şi surâzători, vânătorii stau mereu la pândă: ei ascund capcane în revistele atrăgătoare, în spoturile publicitare de pe canalele TV şi în panourile de la colţurile străzilor. Aşa se formează un popor cu pumnii mereu strânşi şi cu inima răcită.*

*Nu uita ceea ce a spus Iisus: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia. Vindeţi averile voastre şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuţinată în ceruri, unde fur nu se apropie, nici molie nu o strică. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră”.*

*(Luca, 12, 32 – 34)*

**Luminiţa roşie**

În timpul unei călătorii, un protestant intră împreună cu fiica sa într-o biserică catolică. În loc de a privi la operele de artă, copila fu curioasă să afle ce era cu luminiţa aceea roşie care ardea într-un colţişor, lângă tabernacol.

— Tată, întrebă ea, de ce este acolo lumina aceea roşie?

— Pentru că, după catolici, în dulăpiorul acela se află Iisus sub forma pâinii consacrate. Lampa aceea le aminteşte tuturor de prezenţa sa, răspunse cu sinceritate tatăl.

După o săptămână, tatăl şi fiica intrau în biserica lor pentru adunarea duminicală. Copila privi un pic de jur-împrejur, apoi îl trase pe tatăl său de haină.

— Tată, de ce nu avem aici luminiţa roşie?

— Pentru noi, protestanţii, Iisus nu se află aici, copila mea.

Fetiţa făcu ochii mari şi apoi, luându-l pe tatăl său de mână, zise:

— Tată, hai să mergem într-o biserică unde este Iisus!

*Sfântul paroh din Ars întâlnea adesea în biserică un ţăran simplu,*

*enoriaş al parohiei sale. Îngenuncheat în faţa tabernacolului, omul nostru stătea ore în şir nemişcat, fără să-şi clintească buzele măcar.*

*Într-o bună zi, parohul îl întrebă:*

*— Ce faci aici atâta vreme?*

*— Ce să fac, El se uită la mine şi eu mă uit la El.*

*Şi noi putem să mergem în faţa tabernacolului aşa împovăraţi cum suntem de temeri, nesiguranţă, distrageri, confuzie, speranţe şi trădări. Vom primi un răspuns minunat:*

*— Eu sunt aici!*

*— Ce va fi cu mine de vreme ce eu sunt atât de nesigur?*

*— Eu sunt aici!*

*— Nu ştiu ce am să răspund, cum am să reacţionez, cum am să mă hotărăsc în situaţia grea care mă aşteaptă.*

*— Eu sunt aici!*

*— Calea este aşa de lungă, iar eu sunt atât de mic, de singur şi de ostenit…*

*— Eu sunt aici!*

**Întâlnirea**

O străveche legendă arabă istoriseşte trista poveste a ienicerului sultanului din Bagdad. Într-o zi, tânărul ienicer se aruncă plin de tristeţe la picioarele stăpânului său, care îl îndrăgea mult, cerându-i cu împrumut minunatul său cal care părea că zboară, într-atât era de iute.

— De ce? îl întrebă sultanul.

— Am văzut moartea în grădină şi ea mi-a făcut semn. Cu calul tău, voi putea fugi la Bassora şi mă voi ascunde în târgul de acolo. Astfel, moartea nu mă va afla.

Sultanul îi dete tânărului armăsarul său şi acesta plecă în galop.

Sultanul coborî în grădină şi văzu cum moartea stătea acolo şi aştepta.

— De ce mi-ai ameninţat ienicerul? o întrebă.

— Ba nu l-am ameninţat nicidecum, răspunse moartea Am ridicat doar braţul a uimire. M-am întrebat: „Cum poate să fie încă aici, de vreme ce eu am întâlnire cu el peste nici cinci ceasuri în târgul din Bassora…”

*Yagyu Tajiama – bătrânul, faimosul, veneratul maestru al împăratului – refuză să primească între discipolii pe care îi învăţa să*

*lupte călare și să tragă cu arcul un samurai despre care testele zen îi arătaseră că încă de mic se obișnuise să lupte cu gândul propriei morţi, învăţând să îl stăpânească.*

*— Ce altceva te-aş putea eu învăţa în plus? întrebă maestrul, respingându-l pe aspirant. Tu ai ajuns deja la miezul înţelepciunii: această artă pe care o cunoşti tu le cuprinde pe toate celelalte, inclusiv lupta cu spada și trasul cu arcul. Aceasta pentru că – adăugă maestrul, adresându-se discipolilor săi – acela care cunoaște moartea cunoaște și viaţa. Iar cel care nu ţine seama de moarte nu ţine seama nici de viaţă.*

**Călugărul cel sărac și călugărul cel bogat** într-un oraş erau două mănăstiri. Una dintre ele era foarte bogată, în vreme ce cealaltă era foarte săracă. Într-o bună zi, unul dintre călugării cei săraci se înfăţişă la mănăstirea celor bogaţi pentru a-i da bineţe unui prieten care locuia acolo.

— Peste puţină vreme nu ne vom mai vedea, prietene, îi zise călugărul cel sărac celuilalt. M-am hotărât să plec într-un lung pelerinaj și să vizitez locurile sfinte: roagă-te pentru mine, pentru că voi avea de străbătut munţi și văi și de înfruntat multe primejdii.

— Ce iei cu tine într-o călătorie atât de lungă și de periculoasă? îl întrebă călugărul cel bogat.

— Doar o ulcică pentru apă și o strachină pentru orez, zise zâmbind călugărul cel sărac.

Celălalt se arătă foarte uimit și îl privi cu asprime.

— Iei lucrurile puţin prea uşor, dragul meu! Nu se cade să fim chiar atât de nesocotiţi și neprevăzători. Şi eu mă gândesc să plec în curând în pelerinaj la locurile sfinte, dar cu siguranţă nu voi pleca până ce nu voi fi sigur că am asupră-mi tot ceea ce mi-ar putea fi de trebuinţă.

După un an, călugărul cel sărac se întoarse acasă și se grăbi să-l viziteze pe prietenul cel bogat pentru a-i povesti marea şi bogata experienţă spirituală pe care o făcuse în cursul pelerinajului.

Călugărul cel bogat vădi doar o umbră de dezamăgire când trebui să mărturisească:

— Din păcate, eu încă nu am reușit să închei pregătirile.

*În compartimentul în care mă aflam, era un om care la fiecare oprire se ridică și privea afară pe fereastră cu neliniște, apoi se aşeza iar și ofta după ce mormăia numele gării.*

*După patru sau cinci opriri, cel care ședea alături de el pe banchetă îl întrebă preocupat:*

*— Aveţi vreo problemă? îmi păreţi foarte agitat.*

*Omul nostru îl privi şi răspunse:*

*— De fapt, ar fi trebuit de mult să schimb trenul. Acum merg într-o altă direcţie. Dar e atât de bine şi cald aici…*

**Alegerea pictorului**

Marele Leonardo da Vinci acceptase să facă o frescă mare în sala de mese a mănăstirii Sfânta Fecioară a Harului din Milano, reprezentându-i la Cina cea de Taină pe Iisus şi pe apostolii săi.

Dorea ca acea frescă să fie o capodoperă şi de aceea lucra cu multă pace şi atenţie. Cu toate că fraţii ce trăiau în acea mănăstire erau foarte nerăbdători, desenul înainta tare încet.

Pentru chipul lui Iisus, Leonardo căutase luni de-a rândul un model care să aibă înfăţişarea întru totul potrivită, exprimând deopotrivă putere şi blândeţe, spiritualitate şi profunzime plină de lumină.

Într-un final găsi un astfel de model şi aşa îi dădu lui Iisus chipul lui Agnello, un tânăr de treabă şi curăţel pe care îl întâlnise pe stradă.

Un an mai târziu, Leonardo începu să străbată cartierele rău famate din Milano, cârciumile cele mai dubioase şi necurate. Trebuia acum să găsească o înfăţişare pentru Iuda, apostolul trădător. Căuta un chip care să exprime nelinişte şi deziluzie, chipul unui om gata să-şi trădeze cel mai bun prieten. După ce petrecu nopţi întregi printre ticăloşi de toate speţele, Leonardo găsi omul de care avea nevoie pentru a-l picta pe Iuda.

Îl duse la mănăstire şi se apucă să-i facă portretul. În acea clipă, văzu cum în ochii omului aceluia se naşte o lacrimă.

— De ce? întrebă Leonardo fixând acel chip întunecat.

— Eu sunt Agnello, murmură omul. Cel care v-a servit drept model pentru chipul lui Hristos.

*Iată principiul ce ar putea revoluţiona lumea cosmeticalelor: doar un suflet frumos face chipul frumos.*

**Ce fel de vorbe?**

Un bărbat, preocupat de criza pe care o străbătea căsnicia sa, se adresă unui faimos consilier pentru a cere povaţă.

Acesta îl ascultă şi apoi îi spuse:

— Trebuie să înveţi să o asculţi pe soţia ta. Omul îşi însuşi acest sfat şi se întoarse după o lună să-i spună consilierului că ascultase toate cuvintele pe care le spusese soţia sa.

Acesta îi spuse zâmbind:

— Acum întoarce-te latine acasă şi ascultă orice cuvânt pe care nu-l rosteşte.

*Ce fel de vorbe trebuie să rostim pentru a produce bucurie?*

*Ce fel de cuvinte se cade să grăim pentru a dărui fericire?*

*Trebuie oare să rostim vorba „prietenie”? Trebuie oare să spunem cuvântul „înţelegere”?*

*Sau poate se cuvine să zicem „libertate”?*

*Ori mai degrabă ar trebui să ne luăm de mână?*

*Ce fel de vorbe trebuie să rostim pentru a dărui Iubirea?*

*Ce fel de cuvinte se cade să grăim pentru a oferi tandreţe?*

*Trebuie oare să spunem „te iubesc”? Trebuie oare să zicem „pentru totdeauna”? Sau poate se cuvine să vorbim despre copii? Ori mai degrabă ar trebui să ne luăm de mână?*

*Ce fel de vorbe trebuie să rostim? Ce fel de vorbe?*

*Dar dacă nu am spune nimic? Dacă am rămâne în tăcere?*

*Dacă ne-am privi pur şi simplu*
*Şi ne-am zâmbi.*
*Atunci mâinile noastre s-ar împreună de la sine.*
*Şi am auzi vorbele nerostite*
*În tăcere.*

*(Blandine, 19 ani, decedată din pricina unui cancer osos)*